UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (toinen jaosto)

21 päivänä heinäkuuta 2011 *

Asiassa C-503/09,

jossa on kyse SEUT 267 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyynnöstä, jonka Upper Tribunal (Administrative Appeals Chamber) (Yhdistynyt kuningaskunta) on esittänyt 16.11.2009 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut unionin tuomioistuimeen 4.12.2009, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

Lucy Stewart

vastaan

Secretary of State for Work and Pensions,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja J. N. Cunha Rodrigues sekä tuomarit A. Arabadjiev (esittelevä tuomari), A. Rosas, A. Ó Caoimh ja P. Lindh,

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

julkisasiamies: P. Cruz Villalón,
kirjaaja: hallintovirkamies C. Strömholm,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 24.11.2010 pidetyssä istunnossa esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

– Lucy Stewart, lakimääräisenä edustajanaan P. Stewart, avustajanaan R. Drabble, QC,

– Yhdistyneen kuningaskunnan hallitus, asiamiehenään H. Walker, avustajanaan barrister T. de la Mare,

– Euroopan komissio, asiamiehinään V. Kreuschitz ja N. Yerrell,

kuultuaan julkisasiamiehen 17.3.2011 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee sosiaaliturvajärjestelmän soveltamisesta yhteisön alueella liikkuviin palkattuihin työntekijöihin, itsenäisiin ammatinharjoittajiin ja heidän perheenjäseniinsä 14.6.1971 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1408/71,

sellaisena kuin se on muutettuna ja ajan tasalle saatettuna 2.12.1996 annetulla neuvoston asetuksella (EY) N:o 118/97 (EYVL 1997, L 28, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna 13.4.2005 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EY) N:o 647/2005 (EUVL L 117, s. 1; jäljempänä asetus N:o 1408/71), 4 artiklan 1 kohdan a ja b alakohdan, 10 artiklan 1 kohdan sekä 19 ja 28 artiklan tulkintaa.

2 Tämä pyyntö on esitetty asiassa, jossa asianosaisina ovat Lucy Stewart, joka on Espanjassa asuva Ison-Britannian kansalainen, ja Secretary of State for Work and Pensions ja joka koskee sitä, että viimeksi mainittu on kieltäytynyt myöntämästä hänelle nuoruuden lyhytaikaista työkyvyttömyysetuutta.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Unionin säännöstö

3 Asetuksen N:o 1408/71 2 artiklan, jonka otsikkona on ”Asetuksen soveltamisalaan kuuluvat henkilöt”, 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Tätä asetusta sovelletaan palkattuihin työntekijöihin, itsenäisiin ammatinharjoittajiin ja opiskelijoihin, jotka kuuluvat tai ovat kuuluneet yhden tai useamman jäsenvaltion lainsäädännön piiriin ja jotka ovat jäsenvaltion kansalaisia tai jotka ovat valtiottomia henkilöitä tai pakolaisia, jotka asuvat jäsenvaltion alueella, sekä heidän perheenjäseniinsä tai jälkeenjääneisiinsä.”

4 Kyseisen asetuksen 4 artiklassa, jonka otsikkona on ”Asiallinen ulottuvuus”, säädetään seuraavaa:

”1. Tätä asetusta sovelletaan kaikkeen lainsäädäntöön, joka koskee seuraavia sosiaaliturvan aloja:

a) sairaus- ja äitiysetuuksia;

b) työkyvyttömyysetuuksia, mukaan lukien ne, joiden tarkoituksena on ansiokyvyn ylläpitäminen tai parantaminen;

– –

2. Tätä asetusta sovelletaan kaikkiin yleisiin ja erityisiin sosiaaliturvajärjestelmiin riippumatta siitä, ovatko ne maksuihin perustuvia vai maksuihin perustumattomia – –

– –”

5 Kyseisen asetuksen 10 artiklan, jonka otsikkona on ”Asumista koskevasta edellytyksestä luopuminen – Pakollisen vakuutuksen vaikutus maksujen palauttamiseen”, 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa säädetään seuraavaa:

”Jollei tässä asetuksessa toisin säädetä, työkyvyttömyys-, vanhuus- tai jälkeenjääneiden rahaetuuksia, työtapaturma- tai ammattitautieläkkeitä ja kuolemantapauksen johdosta annettavia avustuksia, joihin on saavutettu oikeus yhden tai useamman jäsenvaltion lainsäädännön mukaan, ei saa vähentää, muuttaa, keskeyttää, peruuttaa tai

takavarikoida sen vuoksi, että etuuden saaja asuu muun jäsenvaltion alueella kuin sen, jossa maksamisesta vastuussa oleva laitos sijaitsee.”

6 Asetuksen N:o 1408/71 10 a artiklassa, jonka otsikkona on ”Maksuihin perustumattomat erityisetuudet”, säädetään, että tämän asetuksen 10 artiklan ja III osaston säännöksiä ei sovelleta tämän asetuksen 4 artiklan 2 a kohdassa tarkoitettuihin erityisiin maksuihin perustumattomiin rahaetuuksiin. Henkilöille, joihin asetusta N:o 1408/71 sovelletaan, myönnetään näitä etuuksia yksinomaan sen jäsenvaltion alueella, jossa he asuvat, ja kyseisen jäsenvaltion lainsäädännön mukaisesti, edellyttäen, että nämä etuudet on lueteltu tämän asetuksen liitteessä II a.

7 Liitteessä II a ei ole mainittu pääasiassa kyseessä olevaa nuoruuden lyhytaikaista työkyvyttömyysetuutta.

8 Asetuksen N:o 1408/71 III osaston 1 luvun, jonka otsikkona on ”Sairaus ja äitiys”, 2 jaksoon, jonka otsikkona on ”Palkatut työntekijät ja itsenäiset ammatinharjoittajat sekä heidän perheenjäsenensä”, sisältyvässä 19 artiklassa, jonka otsikkona on ”Asuminen muussa jäsenvaltiossa kuin toimivaltaisessa valtiossa – Yleisiä sääntöjä”, säädetään seuraavaa:

”1. Palkattu työntekijä tai itsenäinen ammatinharjoittaja, joka asuu muun jäsenvaltion kuin toimivaltaisen valtion alueella ja joka täyttää toimivaltaisen valtion lainsäädännössä asetetut edellytykset etuuksien saamiseksi ottaen tarpeen mukaan huomioon 18 artiklan säännökset, saa asuinvaltiossaan:

– –

b) rahaetuudet toimivaltaisesta laitoksesta sen soveltaman lainsäädännön mukaisesti.

– –

2. Edellä 1 kohdan säännöksiä sovelletaan vastaavasti perheenjäseniin, jotka asuvat muun jäsenvaltion kuin toimivaltaisen valtion alueella, sikäli kuin heillä ei ole oikeutta tällaisiin etuuksiin sen valtion lainsäädännön mukaan, jonka alueella he asuvat.

– –"

9 Asetuksen N:o 1408/71 III osaston 1 luvun 5 jaksoon, jonka otsikkona on "Eläkeläiset ja heidän perheenjäsenensä", sisältyvän 28 artiklan, jonka otsikkona on "Yhden tai useamman valtion lainsäädännön mukaan maksettavat eläkkeet tapauksissa, joissa ei ole oikeutta etuuksiin asuinmaassa", 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

"Eläkeläinen, jolla on oikeus eläkkeeseen yhden jäsenvaltion lainsäädännön mukaan tai eläkkeisiin kahden tai useamman jäsenvaltion lainsäädännön mukaan ja jolla ei ole oikeutta etuuksiin sen jäsenvaltion lainsäädännön mukaan, jonka alueella hän asuu, saa siitä huolimatta sellaiset etuudet itselleen ja perheenjäsenilleen sikäli kuin hänellä olisi, ottaen tarvittaessa huomioon 18 artiklan säännökset ja liitteen VI määräykset, ollut oikeus niihin sen jäsenvaltion tai ainakin yhden eläkkeiden suhteen toimivaltaisen jäsenvaltion lainsäädännön mukaan, jos hän asui sellaisen valtion alueella. – –

– –"

Kansallinen säännöstö

10 Sosiaaliturvamaksuista ja -etuuksista vuonna 1992 annetun lain (Social Security Contributions and Benefits Act 1992, jäljempänä SSCBA) 20 §:n 1 momentin b kohdassa säädetään, että työkyvyttömyysetuus on maksuihin perustuva etuus.

11 Maksuihin perustuvat etuudet maksetaan sosiaaliturvahallinnosta vuonna 1992 annetun lain (Social Security Administration Act 1992) 163 §:n 1 momentin a kohdan mukaan kansallisesta vakuutusrahastosta. Varat, joita kyseinen rahasto tarvitsee kyseisten maksujen suorittamiseen, saadaan SSCBA:n 1 §:n 1 momentin nojalla muun muassa tulonsaajien ja työnantajien maksamien vakuutusmaksujen perusteella.

12 SSCBA:n 30A §:n 4 ja 5 momentissa säädetään seuraavaa:

”4. Henkilö voi saada kultakin työkyvyttömyyskaudelta lyhytaikaisen työkyvyttömyysetuuden enintään 364 päivän ajalta.

5. Kun henkilön oikeus lyhytaikaiseen työkyvyttömyysetuuteen päättyy edellä olevan 4 momentin mukaisesti, henkilö saa oikeuden pitkäaikaiseen työkyvyttömyysetuuteen jokaiselta tämän jälkeiseltä samaan työkyvyttömyyskauteen kuuluvalta päivältä, jona henkilö ei ole saavuttanut lain mukaista eläkeikää.”

13 Lyhytaikaista työkyvyttömyysetuutta maksetaan SSCBA:n 30B §:n 2 momentin ja SSCBA:n liitteessä 4 olevan I osan nojalla kahden maksuluokan mukaisesti. Sitä maksetaan ensimmäisiltä 196 päivältä alemman maksuluokan mukaan kuin 364 päivän jäljelle jäävältä osalta. Pitkäaikaisen työkyvyttömyysetuuden perusmaksuluokka on ylempi kuin lyhytaikaisen työkyvyttömyysetuuden ylempi maksuluokka.

14 SSCBA:n liitteessä 12 olevassa 1 kohdassa suljetaan pois sellaisten henkilöiden, joilla on oikeus saada lakimääräistä sairausajan palkkaa työnantajaltaan, oikeus työkyvyttömyysetuuteen.

15 Oikeus työkyvyttömyysetuuteen riippuu ennen kaikkea siitä, että hakija täyttää tietyt vakuutusmaksuja koskevat edellytykset. Henkilöillä, jotka eivät kykene tekemään työtä nuoruudessaan, on kuitenkin SSCBA:n 30A §:n 2A momentin nojalla oikeus työkyvyttömyysetuuteen, vaikka he eivät ole maksaneet vakuutusmaksuja, sillä edellytyksellä, että asianomainen henkilö

”a) – – on merkityksellisenä päivänä vähintään 16-vuotias

b) – – on työkyvyttömyyskauteen kuuluvana päivänä alle 20-vuotias tai tietyissä tapauksissa alle 25-vuotias

c) – – on ollut kykenemätön työskentelemään merkityksellistä päivää tai työkyvyttömyyskauteen kuuluvaa aiempaa päivää, jona hän oli vähintään 16-vuotias, välittömästi edeltäneen 196 päivän pituisen ajanjakson ajan

d) – – täyttää merkityksellisenä päivänä asuinpaikkaa ja oleskelua Isossa-Britanniassa koskevat edellytykset ja

e) – – ei ole kyseisenä päivänä kokopäiväinen opiskelija”.

16 Sosiaaliturvasta (työkyvyttömyysetuudesta) vuonna 1994 annetun asetuksen (Social Security (Incapacity Benefit) Regulations 1994, jäljempänä SSIBR) 16 §:n 1 momentin sanamuoto on seuraava:

”[SSCBA:n] 30A §:n 2A momentin d kohdan soveltamista varten asetetut Isossa-Britanniassa asumista tai oleskelua koskevat edellytykset ovat merkityksellisenä päivänä kaikkien henkilöiden osalta seuraavat:

a) henkilö asuu vakituisesti Isossa-Britanniassa

b) henkilöön ei sovelleta vuoden 1999 maahanmuutto- ja turvapaikkalain (Immigration and Asylum Act 1999) 115 §:n 9 momentissa tarkoitettua maahanmuuttoviranomaisten valvontaa tai henkilöön sovelletaan 5 momenttia

c) henkilö oleskelee Isossa-Britanniassa ja

d) henkilö on oleskellut Isossa-Britanniassa vähintään 26 viikon pituisen ajanjakson ajan tai yhteensä vähintään 26 viikon ajan tätä päivää välittömästi edeltävien 52 viikon aikana.”

17 Kyseisen 16 §:n 6 momentissa säädetään, että näiden edellytysten on täytyttävä hakemuksen jättämishetkellä.

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymykset

18 Stewartilla, joka on marraskuussa 1989 syntynyt Ison-Britannian kansalainen, on Downin syndrooma. Hän muutti elokuussa 2000 vanhempiensa kanssa Espanjaan, jossa he ovat siitä lähtien asuneet. Hänelle myönnettiin takautuvasti vammaisen elämisavustus (Disability Living Allowance) siitä lähtien, kun kyseinen avustus otettiin käyttöön huhtikuussa 1992. Sitä maksetaan hänelle Espanjassa asetuksen N:o 1408/71 95 b artiklaan sisältyvien siirtymäsäännösten nojalla.

19 Stewartin isä, joka työskenteli edellisen kerran Isossa-Britanniassa verovuonna 2000/2001, saa ammatillista eläkettä ja on lokakuusta 2009 lähtien saanut vanhuuseläkettä. Pääasian kantajan äiti on saanut vanhuuseläkettä 25.7.2005 lähtien, ja hän sai aikaisemmin työkyvyttömyyskorvausta.

20 Pääasian kantaja ei ole koskaan työskennellyt eikä hän mitä todennäköisimmin pysty ikinä harjoittamaan ammatillista toimintaa.

21 Stewartin äiti jätti tyttärensä lakimääräisenä edustajana hakemuksen siitä, että tälle myönnettäisiin nuoruuden lyhytaikainen työkyvyttömyysetuus tämän 16-vuotissyntymäpäivästä, joka on ensimmäinen päivä, josta lähtien tämä saattoi sitä hakea, lähtien. Secretary of State for Work and Pensions hylkäsi tämän hakemuksen 24.11.2005

sillä perusteella, että Stewart ei täyttänyt edellytystä, joka koski oleskelua Isossa-Britanniassa. Samalla pääasian kantajalle ilmoitettiin, että hänen hyväkseen luettaisiin kansalliset vakuutusmaksut niin kauan kun hän ei kykenisi työskentelemään.

22 Pääasian kantajan äiti valitti tyttärensä puolesta Secretary of State for Work and Pensionsin päätöksestä. Koska tämä valitus hylättiin, hän valitti ennakkoratkaisua pyytäneeseen tuomioistuimeen ja väitti, että se, että Ison-Britannian viranomaiset kieltäytyvät maksamasta hänen tyttärelleen kyseistä työkyvyttömyysetuutta, on unionin oikeuden vastaista.

23 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin täsmentää, että kyseinen työkyvyttömyysetuus esitetään usein kaikkien sen soveltamisedellytysten vuoksi ”nuoruuden työkyvyttömyysetuudeksi”.

24 Lisäksi ennakkoratkaisupyynnöstä ilmenee, että pääasian kantaja täyttää kaikki nuoruuden lyhytaikaisen työkyvyttömyysetuuden myöntämiselle asetetut edellytykset lukuun ottamatta SSIBR:n 16 §:n 1 momentissa asetettuja edellytyksiä, jotka koskevat vakituista asuinpaikkaa, aiempaa oleskelua ja oleskelua hakemuksen jättämishetkellä Isossa-Britanniassa. Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin toteaa, että vaikka Secretary of State for Work and Pensions on hylännyt pääasian kantajan hakemuksen sillä perusteella, että hän ei oleskellut Isossa-Britanniassa hakemuksensa jättämishetkellä, tämä hakemus olisi voitu hylätä myös sillä perusteella, että hän ei täyttänyt kahta edellä mainittua muuta edellytystä.

25 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin pohtii ensinnäkin sitä, onko nuoruuden lyhytaikainen työkyvyttömyysetuus asetuksen N:o 1408/71 4 artiklan 1 kohdan a alakohdassa tarkoitettu sairausetuus vai tämän 4 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettu työkyvyttömyysetuus. Kyseinen tuomioistuin katsoo, että kyseistä etuutta

ei voida pitää sairausetuutena, koska sillä ei korvata mitään tuloa ja sitä ei makseta tulojen katketessa, sillä pääasian kantaja ei ole, kuten suurin osa hänen asemassaan olevista hakijoista, koskaan työskennellyt. Lisäksi pääasian kantajan työkyvyttömyys ei ole ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen mukaan tilapäinen.

26 Kyseinen tuomioistuin on myös epävarma siitä, onko nuoruuden lyhytaikainen työkyvyttömyysetuus määriteltävä asetuksen N:o 1408/71 4 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitetuksi työkyvyttömyysetuudeksi sen vuoksi, että kyseistä etuutta maksetaan korkeintaan 364 päivää. Pääasian kantajan pitäisi kuitenkin kyseisen tuomioistuimen mukaan saada kyseisen ajanjakson jälkeen monien muiden hänen asemassaan olevien tapaan pitkäaikainen työkyvyttömyysetuus. Lyhyt- ja pitkäaikainen työkyvyttömyysetuus on näin ollen yksi etuus sen sisäisestä rakenteesta huolimatta.

27 Toiseksi ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin pohtii sitä, ovatko tämän tuomion 24 kohdassa mainitut kolme edellytystä yhteensopivia unionin oikeuden kanssa.

28 Tässä tilanteessa Upper Tribunal (Administrative Appeals Chamber) on päättänyt lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:

”1) Onko nuoruuden lyhytaikaisen työkyvyttömyysetuuden tyyppinen etuus [asetuksessa N:o 1408/71] tarkoitettu sairausetuus vai työkyvyttömyysetuus?

2) Jos vastaus ensimmäiseen kysymykseen on, että tällaista etuutta on pidettävä sairausetuutena:

a) Onko kantajan äidin kaltainen henkilö, joka on eläkkeelle siirryttyään lopullisesti lakannut toimimasta palkattuna työntekijänä tai itsenäisenä ammatinharjoittajana, kuitenkin [kyseisen asetuksen] 19 artiklassa tarkoitettu 'palkattu työntekijä', koska hän on toiminut aiemmin palkattuna työntekijänä tai itsenäisenä ammatinharjoittajana, vai onko häneen sovellettava [kyseisen asetuksen] 27–34 artiklan (eläkeläiset) säännöksiä?

b) Onko kantajan isän kaltainen henkilö, joka ei ole toiminut palkattuna työntekijänä tai itsenäisenä ammatinharjoittajana vuoden 2001 jälkeen, kuitenkin [saman asetuksen] 19 artiklassa tarkoitettu 'palkattu työntekijä', koska hän on toiminut aiemmin palkattuna työntekijänä tai itsenäisenä ammatinharjoittajana?

c) Onko kantajaa pidettävä [asetuksen N:o 1408/71] 28 artiklassa tarkoitettuna 'eläkeläisenä' sillä perusteella, että hänelle on myönnetty etuus, johon on saavutettu oikeus [tämän asetuksen] 95 b artiklan nojalla, siitä huolimatta, että i) kyseessä oleva kantaja ei ole koskaan ollut asetuksen N:o 1408/71 1 artiklan a alakohdassa tarkoitettu palkattu työntekijä, ii) kantaja ei ole saavuttanut valtion eläkeikää ja iii) kantaja kuuluu asetuksen N:o 1408/71 henkilölliseen soveltamisalaan ainoastaan perheenjäsenenä?

d) Jos eläkeläinen kuuluu asetuksen N:o 1408/71 28 artiklan soveltamisalaan, voiko hänen perheenjäsenensä, joka on koko ajan asunut tällaisen eläkeläisen kanssa samassa jäsenvaltiossa, hakea [kyseisen asetuksen] 28 artiklan 1 kohdan nojalla, kun sitä luetaan yhdessä [kyseisen asetuksen] 29 artiklan kanssa, rahallista sairausetuutta [saman asetuksen] 28 artiklan 2 kohdassa määritellyltä toimivaltaiselta laitokselta, jos tällainen etuus (mikäli se voidaan myöntää) maksetaan perheenjäsenelle (eikä eläkeläiselle)?

e) Mikäli (edellä a–d kohtaan annettujen vastausten perusteella) sovelletaan kansallisessa sosiaaliturvalainsäädännössä säädettyä edellytystä, jonka mukaan ainoastaan henkilöt, jotka ovat tietyn ajanjakson kuluessa aiemmin oleskelleet toimivaltaisessa jäsenvaltiossa vaaditun pituisen ajanjakson ajan, saavuttavat alun perin oikeuden sairausetuuksiin, onko kyseisen edellytyksen soveltaminen sopusoinnussa asetuksen N:o 1408/71 19 ja/tai 28 artiklan säännösten kanssa?

3) Jos vastaus ensimmäiseen kysymykseen on, että tällaista etuutta on pidettävä työkyvyttömyysetuutena, merkitseekö asetuksen N:o 1408/71 10 artiklan sanamuoto, jossa viitataan etuuksiin, 'joihin on saavutettu oikeus yhden tai useamman jäsenvaltion lainsäädännön mukaan', sitä, että jäsenvaltioilla on asetuksen N:o 1408/71 nojalla edelleen oikeus asettaa asuminen jäsenvaltiossa tai sen osoittaminen, että jäsenvaltiossa on aiemmin oleskeltu vaaditun pituisten ajanjaksojen ajan, edellytykseksi sille, että saavutetaan alun perin oikeus tällaiseen työkyvyttömyysetuuteen, siten, että hakija ei voi ensin vaatia tällaista etuutta toisesta jäsenvaltiosta?"

Ennakkoratkaisukysymykset

Ensimmäinen kysymys

29 Ensimmäisellä kysymyksellään ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee, onko pääasiassa kyseessä olevan kaltainen nuoruuden lyhytaikainen työkyvyttömyysetuus asetuksessa N:o 1408/71 tarkoitettu sairausetuus vai työkyvyttömyysetuus.

30 Aluksi on syytä todeta, että tämä kysymys ei siten koske Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistyneen kuningaskunnan lainsäädännön nojalla myönnettävien työkyvyttömyysetuuksien yleistä järjestelmää, vaan se koskee erityisesti nuoruuden työkyvyttömyysetuutta, jonka luonne ja myöntämisedellytykset ovat erilaiset, kuten tämän tuomion 10–17 kohdasta ilmenee.

31 Asetuksen N:o 1408/71 4 artiklan 1 kohdan a ja b alakohdassa säädetään, että tätä asetusta sovelletaan lainsäädäntöön, joka koskee sosiaaliturvan aloja, jotka koskevat sairausetuuksia ja työkyvyttömyysetuuksia, mukaan lukien ne työkyvyttömyysetuudet, joiden tarkoituksena on ansiokyvyn ylläpitäminen tai parantaminen.

32 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan etuutta voidaan pitää sosiaaliturvaetuutena, jos sen myöntäminen etuudensaajille perustuu tiettyyn laissa määriteltyyn asemaan eikä riipu tapauskohtaisesta tarveharkinnasta ja jos etuus liittyy johonkin asetuksen N:o 1408/71 4 artiklan 1 kohdassa nimenomaisesti mainittuun vakuutustapahtumaan (ks. mm. asia C-286/03, Hosse, tuomio 21.2.2006, Kok., s. I-1771, 37 kohta; yhdistetyt asiat C-396/05, C-419/05 ja C-450/05, Habelt ym., tuomio 18.12.2007, Kok., s. I-11895, 63 kohta ja asia C-228/07, Petersen, tuomio 11.9.2008, Kok., s. I-6989, 19 kohta).

33 Käsiteltävässä asiassa on riidatonta, että tilanne on tällainen pääasiassa kyseessä olevan etuuden osalta, sillä sen myöntäminen riippuu laissa eli SSCBA:n 30A §:n 2A momentissa määritellyistä objektiivisista perusteista, koska toimivaltaiset viranomaiset eivät voi suorittaa hakijan osalta tapauskohtaista tarveharkintaa ja koska kyseisellä etuudella on tarkoitus kattaa tapauksen mukaan sairauteen tai työkyvyttömyyteen perustuvat vakuutustapahtumat, jotka on mainittu asetuksen N:o 1408/71 4 artiklan 1 kohdan a ja b alakohdassa.

34 Lisäksi on riidatonta, että pääasian kantaja kuuluu asetuksen N:o 1408/71 henkilölliseen soveltamisalaan, sellaisena kuin se on määritelty kyseisen asetuksen 2 artiklan 1 kohdassa.

35 Pääasiassa kyseessä olevan etuuden luonteen täsmällisen määrittämisen osalta unionin tuomioistuimen oikeuskäytännöstä seuraa, että vaatimus unionin oikeuden yhdenmukaisesta soveltamisesta merkitsee sitä, että unionin oikeudessa käytetyt käsitteet eivät vaihtele kunkin kansallisen lainsäädännön erityispiirteiden mukaisesti vaan pohjautuvat unionin oikeuden puitteissa määriteltyihin objektiivisiin perusteisiin. Tämän periaatteen mukaan asetuksen N:o 1408/71 4 artiklan 1 kohdan a ja b alakohdassa tarkoitettujen sairausetuuksien ja työkyvyttömyysetuuksien käsitteet on määriteltävä tämän asetuksen soveltamisen yhteydessä niiden unionin oikeuden sääntöjen perusteella, joissa määritellään näiden etuuksien osatekijät, eikä sen kansallisen säännöstyypin perusteella, joka sisältää näitä etuuksia koskevat kansalliset säännökset (ks. vastaavasti asia 69/79, Jordens-Vosters, tuomio 10.1.1980, Kok., s. 75, 6 kohta).

36 Tältä osin sosiaaliturvaetuuksien eri ryhmiä eroteltaessa on otettava huomioon kullakin etuudella katettu vakuutustapahtuma (asia C-406/04, De Cuyper, tuomio 18.7.2006, Kok., s. I-6947, 27 kohta).

37 Kuten Yhdistyneen kuningaskunnan hallitus ja Euroopan komissio perustellusti toteavat, asetuksen N:o 1408/71 4 artiklan 1 kohdan a alakohdassa tarkoitettu sairausetuus kattaa vakuutustapahtuman, joka liittyy sellaiseen sairaudentilaan, joka johtaa siihen, että asianomaisen henkilön harjoittama toiminta keskeytyy tilapäisesti.

38 Kyseisen asetuksen 4 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitetun työkyvyttömyysetuuden tarkoituksena on sen sijaan yleensä ottaen kattaa määrätynasteiseen työkyvyttömyyteen perustuva vakuutustapahtuma silloin, kun on todennäköistä, että työkyvyttömyys on pysyvää tai pitkäaikaista (ks. analogisesti asia C-13/05, Chacón Navas, tuomio 11.7.2006, Kok., s. I-6467, 45 kohta).

39 Ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen epävarmuus siitä, luokitellaanko nuoruuden lyhytaikainen työkyvyttömyysetuus asetuksen N:o 1408/71 4 artiklan 1 kohdan a alakohdassa tarkoitetuksi sairausetuudeksi vai b alakohdassa tarkoitetuksi työkyvyttömyysetuudeksi, aiheutuu siitä, että tästä etuudesta säädetään kansallisessa lainsäädännössä, jossa säädetään maksamisesta, joka tapahtuu kahdessa vaiheessa, joista ensimmäisessä vaiheessa sitä maksetaan lyhytaikaisen työkyvyttömyysetuuden nimellä korkeintaan 364 päivää ja toisessa vaiheessa sitä maksetaan pitkäaikaisen työkyvyttömyysetuuden nimellä toistaiseksi siihen saakka, kunnes hakija saavuttaa laillisen eläkeiän.

40 Tässä yhteydessä on todettava, kuten ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin toteaa, että pääasian kantaja on, kuten suurin osa niistä henkilöistä, jotka ovat hakeneet nuoruuden lyhytaikaista työkyvyttömyysetuutta, kykenemätön työskentelemään eikä ole koskaan harjoittanut ammatillista toimintaa. Tämä on kyseisen tuomioistuimen mukaan niiden hakijoiden, joilla on oikeus tähän etuuteen, tavanomainen ominaisuus.

41 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin korostaa vielä, että kun aika, jona nuoruuden lyhytaikaista työkyvyttömyysetuutta maksetaan, päättyy, pääasian kantaja saa, kuten suurin osa niistä henkilöistä, joilla on oikeus tähän etuuteen, väistämättä pitkäaikaisen työkyvyttömyysetuuden vammansa pysyvän luonteen vuoksi.

42 Unionin tuomioistuimelle toimitetusta asiakirja-aineistosta nimittäin ilmenee, että jos nuoruuden lyhytaikainen työkyvyttömyysetuus on myönnetty, se muuttuu silloin, kun aika, jona sitä maksetaan, päättyy, pitkäaikaiseksi työkyvyttömyysetuudeksi sillä ainoalla edellytyksellä, että hakijan vamma on pitkäaikainen. Hakija ei voi kuitenkaan hakea pitkäaikaista työkyvyttömyysetuutta alusta alkaen, vaikka hänen vammansa pysyvän tai pitkäaikaisen luonteen perusteella on selvää, että hänellä on oikeus siihen. Hakijalle, jolla on tällainen vamma, nuoruuden lyhytaikainen työkyvyttömyysetuus on ainoastaan vaihe, joka edeltää sitä, kun hän voi hakea ajan, jona nuoruuden lyhytaikaista työkyvyttömyysetuutta maksetaan, päättyessä pitkäaikaista työkyvyttömyysetuutta.

43 Näin ollen pääasiassa kyseessä olevan kaltaisessa tilanteessa, jossa hakijalla on pysyvä tai pitkäaikainen vamma, nuoruuden lyhyt- ja pitkäaikaiset työkyvyttömyysetuudet ovat väistämättä osa jatkumoa.

44 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin nimittäin korostaa, että lyhyt- ja pitkäaikaiset työkyvyttömyysetuudet muodostavat yhden etuuden niiden soveltamista koskevista säännöistä huolimatta.

45 Näin ollen pääasiassa kyseessä olevan kaltaisessa tilanteessa, jossa hakemuksen jättämishetkellä on selvää, että hakijalla on pysyvä tai pitkäaikainen vamma, nuoruuden lyhytaikaisella työkyvyttömyysetuudella on, kun otetaan huomioon sen ja pitkäaikaisen työkyvyttömyysetuuden välinen jatkuvuussuhde, asetuksen N:o 1408/71 4 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitetun työkyvyttömyysetuuden ominaisuudet.

46 Tätä päätelmää tukevat sekä nuoruuden lyhytaikaisen työkyvyttömyysetuuden tarkoitus ja päämäärä että sen laskentaperuste ja myöntämisedellytykset (ks. analogisesti asia 171/82, Valentini, tuomio 5.7.1983, Kok., s. 2157, Kok. Ep. VII, s. 185, 13 kohta; em. asia De Cuyper, tuomion 25 kohta ja em. asia Petersen, tuomion 21 kohta).

47 Ensinnäkin nuoruuden lyhytaikaisen työkyvyttömyysetuuden tarkoituksesta ja päämäärästä on todettava, että kyseinen etuus korvaa vaikeavammaisuusavustuksen. Tämän etuuden saajat ovat 16–25-vuotiaita henkilöitä, jotka eivät kykene työskentelemään sairauden tai vamman vuoksi.

48 Sellaisten henkilöiden, joilla on oikeus saada lakimääräistä sairausajan palkkaa, oikeus kyseessä olevaan etuuteen on kuitenkin suljettu pois SSCBA:n liitteessä 12 olevassa 1 kohdassa. Näin ollen henkilöt, jotka eivät kykene työskentelemään terveydentilansa väliaikaisen huonontumisen vuoksi ja jotka täyttävät samanaikaisesti sekä lakimääräisen sairausajan palkan että nuoruuden lyhytaikaisen työkyvyttömyysetuuden myöntämisedellytykset, saavat yleensä ottaen ensiksi mainittua eivätkä toiseksi mainittua.

49 Lisäksi unionin tuomioistuimelle toimitetusta asiakirja-aineistosta ilmenee, että kyseisen etuuden tarkoituksena on se, että hakijalle annetaan taloudelliset varat, joiden avulla hänen on mahdollista huolehtia tarpeistaan. Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin täsmentää tässä yhteydessä, että nuoruuden lyhytaikaisen työkyvyttömyysetuuden – toisin kuin sairausetuuden – tarkoituksena ei ole tulojen korvaaminen tulojen katkeamisen aikana, koska suurin osa kyseisen etuuden saajista, kuten pääasian kantaja, ei ole koskaan työskennellyt. Ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen mukaan ei ole näin ollen olemassa korvattavaa tuloa eikä tulojen katkosta.

50 Seuraavaksi on todettava kyseisen etuuden myöntämisedellytyksistä, että ne koskevat keskeisiltä osin SSCBA:n 30A §:n 2A momentin mukaan hakijan ikää, hakijan työkyvyttömyyttä, sitä, että hakija ei ole kokopäiväinen opiskelija, sekä asuinpaikkaa ja oleskelua Isossa-Britanniassa. Tässä yhteydessä on todettava, että nämä edellytykset eivät vaihtele sen mukaan, onko kyseessä nuoruuden lyhyt- tai pitkäaikainen työkyvyttömyysetuus. Pitkäaikainen työkyvyttömyysetuus on nimittäin lyhytaikaisen työkyvyttömyysetuuden jatke ilman, että on tarpeen näyttää uudelleen toteen, että kyseiset edellytykset täyttyvät, kunhan työkyvyttömyys on pitkäaikainen.

51 Lopuksi nuoruuden lyhyt- ja pitkäaikaisen työkyvyttömyysetuuden laskentaperusteesta on huomautettava, että kyseinen etuus on viikoittainen etuus, jonka määrä ei riipu etuuden saajan tuloista eikä etuuden saajan maksamista vakuutusmaksuista. Tämä määrä vahvistetaan kolmen eri maksuluokan, joita sovelletaan nuoruuden

lyhytaikaisen työkyvyttömyysetuuden maksamisen ensimmäiseen puoliskoon, sen maksamisen jälkimmäiseen puoliskoon ja pitkäaikaisen työkyvyttömyysetuuden maksamiseen, mukaan.

52 Se, että nuoruuden lyhyt- ja pitkäaikaisiin työkyvyttömyysetuuksiin sovelletaan eri maksuluokkia, ei riitä sen päätelmän tekemiseen, että etuuden luonne vaihtelee sovellettavan maksuluokan mukaan, koska käsiteltävässä asiassa samassa nuoruuden lyhytaikaisessa työkyvyttömyysetuudessa on kaksi eri maksuluokkaa, kuten edellisestä kohdasta ilmenee. Joka tapauksessa on korostettava, kuten tämän tuomion 44 kohdasta ilmenee, että lyhyt- ja pitkäaikaiset työkyvyttömyysetuudet muodostavat niiden sisäisestä rakenteesta huolimatta yhden etuuden.

53 Näin ollen on todettava, että sekä lyhyt- tai pitkäaikaisen työkyvyttömyysetuuden tarkoituksesta ja päämäärästä että sen myöntämisedellytyksistä seuraa, että pääasiassa kyseessä olevan kaltaisessa tilanteessa, jossa hakemuksen jättämishetkellä on selvää, että hakijalla on pysyvä tai pitkäaikainen vamma, ja siitä huolimatta, että kyseinen etuus maksetaan kahdessa peräkkäisessä vaiheessa, etuus liittyy suoraan asetuksen N:o 1408/71 4 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettuun työkyvyttömyyteen perustuvaan vakuutustapahtumaan.

54 Edellä esitetyn perusteella ensimmäiseen kysymykseen on vastattava, että pääasiassa kyseessä olevan kaltainen nuoruuden lyhytaikainen työkyvyttömyysetuus on asetuksen N:o 1408/71 4 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettu työkyvyttömyysetuus, jos on selvää, että hakijalla on hakemuksen jättämishetkellä pysyvä tai pitkäaikainen vamma.

Toinen kysymys

55 Kun otetaan huomioon ensimmäiseen kysymykseen annettu vastaus, toiseen kysymykseen ei ole tarpeen vastata.

Kolmas kysymys

56 Kolmannella kysymyksellään ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee, että jos pääasiassa kyseessä olevan kaltaista nuoruuden lyhytaikaista työkyvyttömyysetuutta olisi pidettävä työkyvyttömyysetuutena, onko asetuksen N:o 1408/71 10 artiklan 1 kohdan ensimmäistä alakohtaa tulkittava siten, että se on esteenä sille, että jäsenvaltio asettaa kyseisen etuuden myöntämisen edellytykseksi sen, että hakija asuu vakituisesti ja on oleskellut aiemmin sen alueella.

57 Ennakkoratkaisupyynnöstä ilmenee, että nuoruuden lyhytaikaisen työkyvyttömyysetuuden myöntämiselle on asetettu erityisesti seuraavat kolme kumulatiivista edellytystä:

– hakija asuu vakituisesti Isossa-Britanniassa

– hakija on oleskellut Isossa-Britanniassa vähintään 26 viikon pituisen ajanjakson ajan tai yhteensä vähintään 26 viikon ajan kyseistä etuutta koskevan hakemuksen jättämispäivää välittömästi edeltävien 52 viikon aikana

– hakija oleskelee Isossa-Britanniassa kyseisenä päivänä.

58 On täsmennettävä, että nämä edellytykset koskevat kyseisen etuuden saamista eivätkä ne koske kyseisen etuuden säilymistä.

Vakituista asuinpaikkaa koskeva edellytys

59 Kuten ensimmäiseen kysymykseen annetusta vastauksesta ilmenee, nuoruuden lyhytaikaista työkyvyttömyysetuutta on pidettävä pääasiassa kyseessä olevan kaltaisissa olosuhteissa asetuksessa N:o 1408/71 tarkoitettuna työkyvyttömyysetuutena. Se kuuluu sellaisenaan kyseisen asetuksen 10 artiklan soveltamisalaan. Tämän säännöksen 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa säädetään, että ”jollei tässä asetuksessa toisin säädetä, työkyvyttömyys – – etuuksia – –, joihin on saavutettu oikeus yhden tai useamman jäsenvaltion lainsäädännön mukaan, ei saa vähentää, muuttaa, keskeyttää, peruuttaa tai takavarikoida sen vuoksi, että etuuden saaja asuu muun jäsenvaltion alueella kuin sen, jossa maksamisesta vastuussa oleva laitos sijaitsee”.

60 Tässä yhteydessä Yhdistyneen kuningaskunnan hallitus väittää, että asetuksella N:o 1408/71 otetaan käyttöön yhteensovittamisjärjestelmä, jonka mukaan jäsenvaltiot ovat edelleen toimivaltaisia määrittelemään sosiaaliturvaetuuksien myöntämisedellytykset, kunhan nämä edellytykset eivät johda unionin työntekijöiden syrjintään. Näin ollen tämä asetus mahdollistaa sen, että yhtäältä etuuden saaminen ja toisaalta jo saadun etuuden säilyminen voidaan erottaa toisistaan. Kyseisen asetuksen 10 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan sanamuoto vahvistaa sen, että tällä säännöksellä ei ole mitään vaikutuksia työkyvyttömyysetuutta koskevan oikeuden saamisen edellytyksiin.

61 Tätä väitettä ei voida hyväksyä. Kuten unionin tuomioistuin on jo todennut, asetuksen N:o 1408/71 10 artiklan tarkoituksena on suojella asianomaisia henkilöitä haitoilta,

joita voisi aiheutua heidän asuinpaikkansa siirtymisestä jäsenvaltiosta toiseen. Tästä periaatteesta seuraa sen lisäksi, että asianomainen henkilö säilyttää oikeutensa saada tässä säännöksessä tarkoitettuja etuuksia, joihin on saavutettu oikeus yhden tai useamman jäsenvaltion lainsäädännön mukaan, myös muutettuaan toiseen jäsenvaltioon, myös se, ettei häneltä voida evätä tällaisen oikeuden saamista yksinomaan sillä perusteella, että hän ei asu sen valtion alueella, jossa maksamisesta vastuussa oleva laitos sijaitsee (ks. vastaavasti asia 51/73, Smieja, tuomio 7.11.1973, Kok., s. 1213, 20–22 kohta; asia 92/81, Camera, tuomio 10.6.1982, Kok., s. 2213, 14 kohta ja yhdistetyt asiat 379/85-381/85 ja 93/86, Giletti ym., tuomio 24.2.1987, Kok., s. 955, 15 kohta).

62 Unionin tuomioistuin on myös todennut, että toisin kuin Yhdistyneen kuningaskunnan hallitus on väittänyt, 10 artikla on esteenä sille, että tässä säännöksessä tarkoitettuja etuuksia koskevan oikeuden syntyminen ja säilyminen evätään yksinomaan sillä perusteella, että asianomainen henkilö ei asu sen jäsenvaltion alueella, jossa maksamisesta vastuussa oleva laitos sijaitsee (asia C-356/89, Newton, tuomio 20.6.1991, Kok., s. I-3017, 23 kohta).

63 Lisäksi se, että asetuksen N:o 1408/71 10 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa vahvistetun asumista koskevasta edellytyksestä luopumisen periaatteen soveltaminen asetettaisiin riippuvaiseksi siitä, onko tällaiset edellytykset asetettu kansallisessa lainsäädännössä tässä säännöksessä lueteltujen etuuksien saamisedellytykseksi vai kyseisten etuuksien säilymisedellytykseksi, mahdollistaisi sen, että jäsenvaltiot voisivat estää tämän periaatteen tehokkaan vaikutuksen siten, että ne päättäisivät määritellä asettamansa asumista koskevat edellytykset pikemminkin kyseisten etuuksien saamisedellytyksiksi kuin kyseisten etuuksien säilymisedellytyksiksi, jotta tietty etuus siirtyisi kyseisen periaatteen soveltamisalan ulkopuolelle.

64 Se, että nuoruuden lyhytaikainen työkyvyttömyysetuus on maksuihin perustumaton etuus, koska se myönnetään hakijoiden maksamista vakuutusmaksuista riippumatta, ei aseta edellä olevaa analyysiä kyseenalaiseksi.

65 Asetuksen N:o 1408/71 4 artiklan 2 kohdasta nimittäin ilmenee, että tätä asetusta sovelletaan lähtökohtaisesti sekä maksuihin perustuviin että maksuihin perustumattomiin sosiaaliturvajärjestelmiin.

66 Lisäksi asetuksen N:o 1408/71 10 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa kielletään yleisin sanankäänteinen toimivaltaisia laitoksia vähentämästä, muuttamasta, keskeyttämästä, peruuttamasta tai takavarikoimasta työkyvyttömyysetuuksia sillä perusteella, että etuuden saaja asuu muun jäsenvaltion alueella kuin sen, jossa maksamisesta vastuussa oleva laitos sijaitsee. Ne poikkeukset, joista on nimenomaan säädetty unionin lainsäädännössä, ovat ainoat poikkeukset tähän kieltoon (ks. vastaavasti em. yhdistetyt asiat Giletti ym., tuomion 16 kohta).

67 Tällaisesta poikkeuksesta säädetään asetuksen N:o 1408/71 10 a artiklassa. Tässä säännöksessä säädetään, että tämän asetuksen soveltamisalaan kuuluvat henkilöt voivat saada tämän asetuksen 4 artiklan 2 a kohdassa tarkoitettuja erityisiä maksuihin perustumattomia etuuksia yksinomaan sen jäsenvaltion alueella, jossa he asuvat, ja kyseisen jäsenvaltion lainsäädännön mukaisesti, edellyttäen, että nämä etuudet on lueteltu saman asetuksen liitteessä II a. Nuoruuden lyhytaikaista työkyvyttömyysetuutta ei ole kuitenkaan mainittu kyseisessä liitteessä. Asetuksen N:o 1408/71 10 a artiklassa vahvistettua periaatetta, jonka mukaan erityisiä maksuihin perustumattomia etuuksia ei voida viedä maasta, ei näin ollen sovelleta pääasiassa kyseessä olevaan etuuteen.

68 Mikään muu kyseisen asetuksen säännös ei mahdollista sitä, että jäsenvaltiot voivat poiketa Stewartin tilanteen kaltaisessa tilanteessa saman asetuksen 10 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa vahvistetusta asumista koskevista edellytyksistä luopumisen periaatteesta, mistä seuraa, että työkyvyttömyysetuudet voidaan lähtökohtaisesti viedä maasta jäsenvaltioon, joka on muu kuin se, jossa maksamisesta vastuussa oleva laitos sijaitsee (ks. vastaavasti asia C-20/96, Snares, tuomio 4.11.1997, Kok., s. I-6057, 40 kohta ja em. asia Petersen, tuomion 38 kohta).

69 Nuoruuden lyhytaikainen työkyvyttömyysetuus ei siten jää sen 10 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa vahvistetun asumista koskevista edellytyksistä luopumisen periaatteen soveltamisen ulkopuolelle, joka on, kuten tämän tuomion 61 ja 62 kohdasta ilmenee, esteenä sille, että tässä säännöksessä tarkoitettuja etuuksia koskevan oikeuden syntyminen ja säilyminen evätään yksinomaan sillä perusteella, että hakija asuu muussa jäsenvaltiossa kuin toimivaltaisessa jäsenvaltiossa.

70 Näin ollen asetuksen N:o 1408/71 10 artiklan 1 kohdan ensimmäinen alakohta on esteenä sille, että nuoruuden lyhytaikaista työkyvyttömyysetuutta koskevan oikeuden saamisen edellytykseksi asetetaan vakituinen asuinpaikka toimivaltaisen jäsenvaltion alueella.

Aiempaa oleskelua koskeva edellytys

71 Pääasian kantaja ja komissio katsovat, että asetuksen N:o 1408/71 10 artiklan 1 kohdan ensimmäinen alakohta on esteenä vakituista asuinpaikkaa toimivaltaisen jäsenvaltion alueella koskevan edellytyksen lisäksi myös aiempaa oleskelua tällä alueella koskevalle edellytykselle. Niiden mukaan näiden kahden edellytyksen välillä ei ole syytä tehdä eroa, koska aiempaa oleskelua koskevaa edellytystä on pidettävä väliaikaista asumista koskevana edellytyksenä, sillä siinä edellytetään, että hakija on oleskellut Isossa-Britanniassa tietyn ajanjakson ajan.

72 Tässä yhteydessä on todettava, että asetuksen N:o 1408/71 10 artiklan 1 kohdan ensimmäinen alakohta koskee asumista koskevia edellytyksiä, kuten erityisesti 10 artiklan otsikosta ilmenee. Ilmaisulla ”asuminen” tarkoitetaan kuitenkin kyseisessä asetuksessa sen 1 artiklan h alakohdan mukaan ”vakinaista oleskelua”.

73 On totta, että tietyissä tapauksissa aiempaa oleskelua koskeva edellytys voidaan käytännössä rinnastaa vakituista asuinpaikkaa koskevaan edellytykseen, kun erityisesti tällaisessa edellytyksessä vaaditaan pitkäaikaista oleskelua kyseisen jäsenvaltion alueella ja/tai kun kyseisen edellytyksen on täytyttävä koko kyseisen etuuden maksamisen ajan. Tällaisissa tapauksissa asetuksen N:o 1408/71 10 artiklan 1 kohdan ensimmäinen alakohta on esteenä myös aiempaa oleskelua koskevalle edellytykselle, koska se voidaan rinnastaa tässä säännöksessä tarkoitettuun asumista koskevaan edellytykseen.

74 Käsiteltävässä asiassa on, kuten tämän tuomion 17 ja 57 kohdasta ilmenee, kyse edellytyksestä, joka koskee oleskelua Isossa-Britanniassa vähintään 26 viikon pituisen ajanjakson ajan tai yhteensä vähintään 26 viikon ajan kyseistä etuutta koskevan hakemuksen jättämispäivää välittömästi edeltävien 52 viikon aikana ja jonka on täytyttävä vasta kyseisen hakemuksen jättämispäivänä. Koska aiempaa oleskelua koskeva edellytys ei näin ollen ole välttämättä asetuksen N:o 1408/71 10 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettu ”asumista koskeva edellytys”, on tutkittava, onko se muiden unionin oikeuden merkityksellisten säännösten mukainen.

75 Tässä yhteydessä on muistutettava, että asetuksella N:o 1408/71 ei luoda yhteistä sosiaaliturvajärjestelmää vaan annetaan erillisten kansallisten järjestelmien jäädä edelleen voimaan, ja asetuksen tarkoituksena on ainoastaan näiden järjestelmien yhteensovittaminen (asia 21/87, Borowitz, tuomio 5.7.1988, Kok., s. 3715, 23 kohta; asia C-331/06, Chuck, tuomio 3.4.2008, Kok., s. I-1957, 27 kohta ja em. asia Petersen, tuomion 41 kohta). Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan jäsenvaltiot siis säilyttävät toimivaltansa sosiaaliturvajärjestelmiensä sisällön määrittämisen osalta (ks. vastaavasti asia 238/82, Duphar ym., tuomio 7.2.1984, Kok., s. 523, Kok. Ep. VII, s. 485, 16 kohta; asia C-70/95, Sodemare ym., tuomio 17.6.1997, Kok., s. I-3395, 27 kohta ja asia C-212/06, Gouvernement de la Communauté française ja Gouvernement wallon, tuomio 1.4.2008, Kok., s. I-1683, 43 kohta).

76 Koska alaa ei ole unionin tasolla yhdenmukaistettu, kunkin jäsenvaltion lainsäädännössä voidaan vapaasti vahvistaa edellytykset oikeudelle tai velvollisuudelle liittyä johonkin sosiaaliturvajärjestelmään ja edellytykset, joiden täyttyessä oikeus etuuksiin syntyy (asia C-158/96, Kohll, tuomio 28.4.1998, Kok., s. I-1931, 18 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

77 Jäsenvaltioiden on kuitenkin tätä toimivaltaa käyttäessään noudatettava unionin oikeutta ja erityisesti niitä EUT-sopimuksen määräyksiä, jotka koskevat jokaiselle unionin kansalaiselle tunnustettua vapautta liikkua ja oleskella jäsenvaltioiden alueella (ks. analogisesti asia C-224/02, Pusa, tuomio 29.4.2004, Kok., s. I-5763, 19 kohta ja asia C-192/05, Tas-Hagen ja Tas, tuomio 26.10.2006, Kok., s. I-10451, 22 kohta).

78 Tässä yhteydessä on muistutettava, että SEUT 20 artiklan mukaan jokaisella, jolla on jonkin jäsenvaltion kansalaisuus, on unionin kansalaisen asema (ks. mm. asia C-224/98, D'Hoop, tuomio 11.7.2002, Kok., s. I-6191, 27 kohta ja asia C-34/09, Ruiz Zambrano, tuomio 8.3.2011, Kok., s. I-1177, 40 kohta). Pääasian kantajalla, jolla on jäsenvaltion kansalaisuus, on tämä asema.

79 On todettava, että vaikka ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin on rajannut kysymyksensä niin, että se koskee asetuksen N:o 1408/71 tulkintaa, tämä seikka ei estä unionin tuomioistuinta esittämästä kansalliselle tuomioistuimelle kaikkia unionin oikeuden tulkintaan liittyviä seikkoja, jotka saattavat olla hyödyllisiä kansallisen tuomioistuimen ratkaistessa sen käsiteltävänä olevaa asiaa, riippumatta siitä, onko se viitannut näihin seikkoihin esittämässään kysymyksessä (ks. vastaavasti asia C-241/89, SARPP, tuomio 12.12.1990, Kok., s. I-4695, 8 kohta; asia C-152/03, Ritter-Coulais, tuomio 21.2.2006, Kok., s. I-1711, 29 kohta ja asia C-392/05, Alevizos, tuomio 26.4.2007, Kok., s. I-3505, 64 kohta).

80 Unionin kansalaisen aseman tarkoituksena on olla jäsenvaltioiden kansalaisten perustavanlaatuinen asema, jonka perusteella samassa tilanteessa olevat jäsenvaltioiden kansalaiset voivat saada perustamissopimuksen aineellisella soveltamisalalla osakseen saman oikeudellisen kohtelun kansalaisuudestaan riippumatta, jollei tätä koskevista määrätyistä poikkeuksista muuta johdu (ks. vastaavasti asia C-184/99, Grzelczyk, tuomio 20.9.2001, Kok., s. I-6193, 31 kohta; em. asia D'Hoop, tuomion 28 kohta ja asia C-544/07, Rüffler, tuomio 23.4.2009, Kok., s. I-3389, 62 kohta).

81 Unionin oikeuden aineelliseen soveltamisalaan kuuluvia tilanteita ovat muun muassa tilanteet, jotka koskevat perustamissopimuksissa taattujen perusvapauksien, erityisesti SEUT 21 artiklassa myönnetyn vapauden liikkua ja oleskella jäsenvaltioiden alueella, käyttämistä (ks. vastaavasti em. asia Grzelczyk, tuomion 33 kohta; em. asia D'Hoop, tuomion 29 kohta ja em. asia Rüffler, tuomion 63 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

82 Pääasiassa on selvää, että Stewart on käyttänyt unionin kansalaisena vapauttaan liikkua ja oleskella muussa jäsenvaltiossa kuin siinä, josta hän on peräisin.

83 Koska unionin kansalaista on kohdeltava kaikissa jäsenvaltioissa oikeudellisesti samalla tavalla kuin samassa tilanteessa olevia näiden jäsenvaltioiden omia kansalaisia, olisi liikkumisvapautta koskevan oikeuden vastaista, jos häntä saataisiin kohdella siinä jäsenvaltiossa, jonka kansalainen hän on, epäedullisemmin kuin häntä kohdeltaisiin siinä tapauksessa, että hän ei olisi käyttänyt perustamissopimuksessa annettuja liikkumisvapautta koskevia mahdollisuuksia (ks. em. asia D'Hoop, tuomion 30 kohta ja em. asia Pusa, tuomion 18 kohta).

84 Nämä mahdollisuudet eivät saisi täyttä vaikutustaan, jos niiden käyttäminen saataisiin tehdä jäsenvaltion kansalaiselle vähemmän houkuttelevaksi sillä tavalla, että

hänen vapaudelleen liikkua ja oleskella muussa jäsenvaltiossa asetetaan esteitä kansallisessa lainsäädännössä, joka on hänelle epäedullinen sen vuoksi, että hän on käyttänyt näitä mahdollisuuksiaan (ks. vastaavasti em. asia D'Hoop, tuomion 31 kohta; em. asia Pusa, tuomion 19 kohta; em. asia Tas-Hagen ja Tas, tuomion 30 kohta; asia C-221/07, Zablocka-Weyhermüller, tuomio 4.12.2008, Kok., s. I-9029, 34 kohta ja em. asia Rüffler, tuomion 65 kohta).

85 Pääasiassa kyseessä olevan kaltainen lainsäädäntö, jossa asetetaan nuoruuden lyhytaikaista työkyvyttömyysetuutta koskevan oikeuden saamisen edellytykseksi aiempi oleskelu, voi saada ominaislaatunsa vuoksi pääasian kantajan kaltaiset hakijat luopumaan käyttämästä liikkumis- ja oleskeluvapauttaan siten, että he lähtisivät siitä jäsenvaltiosta, jonka kansalaisia he ovat, asettuakseen asumaan muuhun jäsenvaltioon. Vaikka hakijat, jotka eivät ole käyttäneet perustamissopimuksessa annettuja liikkumis- ja oleskeluvapautta koskevia mahdollisuuksia, voivat helposti täyttää edellä mainitun edellytyksen, tilanne ei ole tällainen niiden hakijoiden osalta, jotka ovat käyttäneet kyseisiä mahdollisuuksia. On itse asiassa hyvin todennäköistä, että viimeksi mainitut eivät täytä kyseistä edellytystä, koska he ovat asettuneet asumaan muuhun jäsenvaltioon.

86 Tällainen kansallinen lainsäädäntö, jossa tietyt jäsenvaltion kansalaiset asetetaan huonompaan asemaan yksin sillä perusteella, että he ovat käyttäneet vapauttaan liikkua ja oleskella toisessa jäsenvaltiossa, merkitsee rajoitusta SEUT 21 artiklan 1 kohdassa kaikille unionin kansalaisille tunnustettuihin vapauksiin (ks. em. asia D'Hoop, tuomion 35 kohta; em. asia Pusa, tuomion 20 kohta; em. asia De Cuyper, tuomion 39 kohta ja em. asia Rüffler, tuomion 73 kohta).

87 Tällainen rajoitus voi olla unionin oikeuden perusteella oikeutettu ainoastaan, jos se perustuu objektiivisiin, kyseessä olevien henkilöiden kansalaisuudesta riippumattomiin syihin ja jos se on oikeassa suhteessa kansallisessa oikeudessa hyväksyttävästi tavoiteltuun päämäärään (ks. em. asia De Cuyper, tuomion 40 kohta; em. asia Tas-Hagen ja Tas, tuomion 33 kohta; em. asia Zablocka-Weyhermüller, tuomion 37 kohta ja em. asia Rüffler, tuomion 74 kohta).

88 Yhdistyneen kuningaskunnan hallitus katsoo tältä osin, että on olemassa objektiivisia perusteita, jotka mahdollistavat sen, että nuoruuden lyhytaikaista työkyvyttömyysetuutta koskevan oikeuden saamisen edellytykseksi asetetaan aiempi oleskelu toimivaltaisen jäsenvaltion alueella. Kansallisen lainsäädännön tarkoituksena on nimittäin taata yhtäältä se, että kyseisen jäsenvaltion ja etuuden saajan välillä on jatkuva tosiasiallinen yhteys, ja toisaalta kansallisen sosiaaliturvajärjestelmän taloudellinen tasapaino.

89 Unionin tuomioistuin on jo katsonut, että on hyväksyttävää, että kansallinen lainsäätäjä haluaa varmistaa, että etuuden hakijan ja toimivaltaisen jäsenvaltion välillä on tosiasiallinen yhteys (ks. vastaavasti em. asia D'Hoop, tuomion 38 kohta ja asia C-138/02, Collins, tuomio 23.3.2004, Kok., s. I-2703, 67 kohta), ja taata kansallisen sosiaaliturvajärjestelmän taloudellisen tasapainon (ks. vastaavasti em. asia Kohll, tuomion 41 kohta ja em. asia Petersen, tuomion 57 kohta).

90 Tästä seuraa, että päämäärät, joita tavoitellaan pääasiassa kyseessä olevan kaltaisella kansallisella lainsäädännöllä, jolla pyritään varmistamaan, että nuoruuden lyhytaikaisen työkyvyttömyysetuuden hakijan ja toimivaltaisen jäsenvaltion välillä on tosiasiallinen yhteys, ja säilyttämään kansallisen sosiaaliturvajärjestelmän taloudellinen tasapaino, ovat lähtökohtaisesti hyväksyttäviä päämääriä, joilla voidaan oikeuttaa SEUT 21 artiklassa vahvistettujen vapaata liikkuvuutta ja oleskelua koskevien oikeuksien rajoitukset.

91 Yhdistyneen kuningaskunnan hallitus väittää myös, että aiempaa oleskelua toimivaltaisen jäsenvaltion alueella koskeva edellytys on oikeassa suhteessa tavoiteltuun päämäärään, koska siinä edellytetään ainoastaan lyhytaikaista oleskelua, jonka pituus on yhteensä 26 viikkoa. Lisäksi hakijan on täytettävä tämä edellytys vasta hakemuksen jättämishetkellä. Myöskään kyseisen hallituksen mukaan ei ole olemassa muuta

keinoa, joka mahdollistaa sekä sen, että yhteys Yhdistyneeseen kuningaskuntaan on riittävä, varmistamisen että koko sosiaaliturvajärjestelmän suojelemisen.

92 Pääasiassa kyseessä olevan kaltaisissa olosuhteissa, joissa maksuihin perustumatonta etuutta koskevan oikeuden saamiselle ei ole asetettu vakuutusmaksuja koskevia edellytyksiä, voidaan pitää hyväksyttävänä, että jäsenvaltio myöntää tällaisen etuuden vasta sen jälkeen, kun on voitu varmistaa, että hakijan ja toimivaltaisen valtion välillä on tosiasiallinen yhteys.

93 Tällaisen yhteyden olemassaolo voidaan tosiasiallisesti varmistaa etenkin toteamuksella siitä, että kyseinen henkilö on todellisesti oleskellut kohtuullisen ajan kyseisen jäsenvaltion alueella.

94 Käsiteltävässä asiassa aiempaa oleskelua toimivaltaisen jäsenvaltion alueella koskeva edellytys merkitsee kansallisen lainsäädännön mukaan sitä, että jotta hakijalla on oikeus saada nuoruuden lyhytaikainen työkyvyttömyysetuus, hänen on täytynyt oleskella Isossa-Britanniassa vähintään 26 viikon pituisen ajanjakson ajan tai yhteensä vähintään 26 viikon ajan hakemuksen jättämispäivää välittömästi edeltävien 52 viikon aikana. Lisäksi SSIBR:n 16 §:n 6 momentin mukaan, ja kuten Yhdistyneen kuningaskunnan hallitus toteaa, on riittävää, että tämä aiempaa oleskelua koskeva edellytys täyttyy hakemuksen jättämishetkellä.

95 Vaikka on totta, että kyseisen edellytyksen soveltamista koskevat säännöt eivät sellaisinaan vaikuta kohtuuttomilta, on kuitenkin todettava, että kyseinen edellytys on luonteeltaan liian ehdoton. Koska aiempaa oleskelua koskevassa edellytyksessä vaaditaan tietyn pituista aiempaa oleskelua toimivaltaisen jäsenvaltion alueella, siinä nimittäin asetetaan aiheettomasti etusijalle sellainen osatekijä, joka ei välttämättä kuvasta sen yhteyden tosiasiallista astetta, joka vallitsee nuoruuden lyhytaikaisen työkyvyttömyysetuuden hakijan ja kyseisen jäsenvaltion välillä, ja suljetaan pois kaikki

muut kuvaavat osatekijät. Sillä siis ylitetään se, mikä on tarpeen tavoitellun päämäärän saavuttamiseksi (ks. analogisesti em. asia D'Hoop, tuomion 39 kohta).

96 Ei voida nimittäin sulkea pois sitä, että tällaisen yhteyden olemassaolo voidaan varmistaa muiden kuvaavien osatekijöiden perusteella.

97 Tällaisia osatekijöitä on haettava ensiksi hakijan ja toimivaltaisen jäsenvaltion sosiaaliturvajärjestelmän välisistä yhteyksistä. Tältä osin ennakkoratkaisupyynnöstä ilmenee, että pääasian kantaja saa jo Yhdistyneen kuningaskunnan lainsäädännön nojalla vammaisen elämisavustusta.

98 Lisäksi kyseisestä pyynnöstä ilmenee, että pääasian kantajan hyväksi luetaan brittiläiset kansalliset vakuutusmaksut, jotka lisätään viikoittain hänen kansalliselle vakuutustililleen.

99 Tästä seuraa, että Stewart on jo tietyllä tavalla liitetty kyseiseen kansalliseen sosiaaliturvajärjestelmään.

100 Muut osatekijät, jotka voivat osoittaa, että hakijan ja toimivaltaisen jäsenvaltion välillä on tosiasiallinen yhteys, voivat toiseksi ilmetä hakijan perhetilanteesta. Pääasiassa on selvää, että Stewart, joka ei kykene vammansa vuoksi itse toimimaan, on riippuvainen vanhemmistaan, jotka hoitavat häntä ja edustavat häntä hänen suhteissaan ulkomaailmaan. Sekä Stewartin äiti että Stewartin isä saavat eläkettä

Yhdistyneen kuningaskunnan lainsäädännön nojalla. Lisäksi Stewartin isä harjoitti kyseisessä jäsenvaltiossa ammatillista toimintaa ennen eläkkeelle jäämistä, kun taas hänen äitinsä sai aikaisemmin – myös saman jäsenvaltion lainsäädännön nojalla – työkyvyttömyysetuutta.

101 Lopuksi on selvää, että pääasian kantaja, joka on Ison-Britannian kansalainen, on asunut suuren osan elämästään Yhdistyneessä kuningaskunnassa.

102 Tämän tuomion 97–101 kohdassa mainitut osatekijät näyttävät siis osoittavan, että pääasian kantajan ja toimivaltaisen jäsenvaltion välillä on tosiasiallinen ja riittävä yhteys.

103 Edellä olevat toteamukset voidaan myös toistaa kansallisen sosiaaliturvajärjestelmän taloudellisen tasapainon takaamista koskevan päämäärän osalta. Se, että on tarpeen varmistaa, että hakijan ja toimivaltaisen jäsenvaltion välillä on tosiasiallinen ja riittävä yhteys, mahdollistaa sen, että kyseinen jäsenvaltio voi varmistua siitä, että pääasiassa kyseessä olevan etuuden maksamiseen liittyvä taloudellinen rasite ei tule kohtuuttomaksi.

104 Näin ollen pääasiassa kyseessä olevan kaltaisella kansallisella lainsäädännöllä, jossa asetetaan nuoruuden lyhytaikaista työkyvyttömyysetuutta koskevan oikeuden saamisen edellytykseksi aiempi oleskelu toimivaltaisen jäsenvaltion alueella ja jossa suljetaan pois kaikki muut osatekijät, joiden perusteella voidaan varmistaa, että hakijan ja kyseisen jäsenvaltion välillä on tosiasiallinen yhteys, ylitetään se, mikä on tarpeen tavoitellun päämäärän saavuttamiseksi, ja pääasiassa kyseessä olevan kaltainen kansallinen lainsäädäntö näin ollen merkitsee perusteetonta rajoitusta SEUT 21 artiklan 1 kohdassa kaikille unionin kansalaisille taattuihin vapauksiin.

Edellytys, joka koskee oleskelua hakemuksen jättämishetkellä

105 Ennakkoratkaisupyynnöstä ilmenee, että pääasian kantajan hakemus, joka koski nuoruuden lyhytaikaista työkyvyttömyysetuutta, hylättiin, koska hän ei oleskellut kansallisella alueella hakemuksensa jättämishetkellä. Näissä olosuhteissa, vaikka kolmannessa kysymyksessä ei mainita nimenomaisesti tätä oleskelua koskevaa edellytystä, kansallisten tuomioistuinten ja unionin tuomioistuimen välille SEUT 267 artiklalla luodussa yhteistyömenettelyssä unionin tuomioistuimen tehtävänä on tutkia kyseistä edellytystä, jotta se voi antaa kansalliselle tuomioistuimelle hyödyllisen vastauksen, jonka perusteella kansallinen tuomioistuin voi ratkaista siinä vireillä olevan riidan (ks. mm. asia C-334/95, Krüger, tuomio 17.7.1997, Kok., s. I-4517, 22 kohta; asia C-88/99, Roquette Frères, tuomio 28.11.2000, Kok., s. I-10465, 18 kohta ja asia C-62/00, Marks & Spencer, tuomio 11.7.2002, Kok., s. I-6325, 32 kohta).

106 Tässä yhteydessä on todettava, että edellytys, joka koskee oleskelua toimivaltaisen jäsenvaltion alueella hakemuksen jättämishetkellä, merkitsee tämän tuomion 80–87 kohdassa esitetyistä syistä rajoitusta SEUT 21 artiklan 1 kohdassa kaikille unionin kansalaisille tunnustettuihin vapauksiin.

107 Tällainen rajoitus voi olla unionin oikeuden perusteella oikeutettu ainoastaan, jos sen avulla muun muassa voidaan saavuttaa kansallisessa oikeudessa hyväksyttävästi tavoiteltu päämäärä.

108 Kyseistä edellytystä ei voida kuitenkaan pitää sellaisena keinona, jonka avulla voidaan saavuttaa tämän tuomion 89 kohdassa mainitut päämäärät. Sen, että hakija oleskelee toimivaltaisen jäsenvaltion alueella nuoruuden lyhytaikaista työkyvyttömyysetuutta koskevan hakemuksensa jättämishetkellä, perusteella ei voida varmistaa sitä, että kyseisen hakijan ja toimivaltaisen jäsenvaltion välillä on tosiasiallinen yhteys, eikä säilyttää kansallisen sosiaaliturvajärjestelmän taloudellista tasapainoa.

109 Tästä seuraa, että edellytys, joka koskee oleskelua toimivaltaisen jäsenvaltion alueella hakemuksen jättämishetkellä ja joka on asetettu nuoruuden lyhytaikaisen työkyvyttömyysetuuden saamiselle, merkitsee perusteetonta rajoitusta SEUT 21 artiklan 1 kohdassa kaikille unionin kansalaisille tunnustettuihin vapauksiin.

110 Edellä esitetyn perusteella kolmanteen kysymykseen on vastattava seuraavasti:

– asetuksen N:o 1408/71 10 artiklan 1 kohdan ensimmäinen alakohta on esteenä sille, että jäsenvaltio asettaa pääasiassa kyseessä olevan kaltaisen nuoruuden lyhytaikaisen työkyvyttömyysetuuden saamisen edellytykseksi sen, että hakijalla on vakituinen asuinpaikka kyseisen jäsenvaltion alueella

– SEUT 21 artiklan 1 kohta on esteenä sille, että jäsenvaltio asettaa tällaisen etuuden saamisen edellytykseksi

  – sen, että hakija on aiemmin oleskellut kyseisen jäsenvaltion alueella, ja sulkee pois kaikki muut osatekijät, joiden perusteella voidaan varmistaa, että hakijan ja kyseisen jäsenvaltion välillä on tosiasiallinen yhteys, ja

  – sen, että hakija oleskelee kyseisen jäsenvaltion alueella hakemuksen jättämishetkellä.

Oikeudenkäyntikulut

111 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (toinen jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Pääasiassa kyseessä olevan kaltainen nuoruuden lyhytaikainen työkyvyttömyysetuus on sosiaaliturvajärjestelmän soveltamisesta yhteisön alueella liikkuviin palkattuihin työntekijöihin, itsenäisiin ammatinharjoittajiin ja heidän perheenjäseniinsä 14.6.1971 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1408/71, sellaisena kuin se on muutettuna ja ajan tasalle saatettuna 2.12.1996 annetulla neuvoston asetuksella (EY) N:o 118/97, sellaisena kuin se on muutettuna 13.4.2005 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EY) N:o 647/2005, 4 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettu työkyvyttömyysetuus, jos on selvää, että hakijalla on hakemuksen jättämishetkellä pysyvä tai pitkäaikainen vamma.

2) Asetuksen N:o 1408/71, sellaisena kuin se on muutettuna mainitulla tavalla ja asetuksella N:o 647/2005, 10 artiklan 1 kohdan ensimmäinen alakohta on esteenä sille, että jäsenvaltio asettaa pääasiassa kyseessä olevan kaltaisen nuoruuden lyhytaikaisen työkyvyttömyysetuuden saamisen edellytykseksi sen, että hakijalla on vakituinen asuinpaikka kyseisen jäsenvaltion alueella.

SEUT 21 artiklan 1 kohta on esteenä sille, että jäsenvaltio asettaa tällaisen etuuden saamisen edellytykseksi

– **sen, että hakija on aiemmin oleskellut kyseisen jäsenvaltion alueella, ja sulkee pois kaikki muut osatekijät, joiden perusteella voidaan varmistaa, että hakijan ja kyseisen jäsenvaltion välillä on tosiasiallinen yhteys, ja**

– **sen, että hakija oleskelee kyseisen jäsenvaltion alueella hakemuksen jättämishetkellä.**

Allekirjoitukset